

[Nathalie Lind.]

befale, at man arbejder videre også med dette forslag.

Med hensyn til de erfaringer, man skulle forsøge at drage fra de andre nordiske lande, er der bl. a. forslaget om, at de livsvarige hædersgaver og de faste statsydelse skulle gøres indtægtsafhængige. Jeg kan tilslutte mig princippet om, at vi efterhånden afvikler de livsvarige hædersgaver. Jeg finder også, det er rigtigt, at de faste statsydelse gøres indtægtsafhængige på lignende måde, som man en årække har haft det i Sverige. Men jeg vil også gerne have en nærmere overvejelse af, om det er givet, at de beløb, som efterhånden indvindes, skal anvendes til faste hædersgaver. Det er, som om man bygger på dette, at man konverterer pengene direkte over til andre former for livsvarige ydelser, ganske vist af mindre størrelse, men til faste hædersgaver. Jeg synes, man endnu en gang skal vurdere, om de ikke hellere skulle anvendes til engangsydelser, til flere stipendier eller til udsmykningsopgaver, og ikke mindst det sidste vil jeg gerne have vurderet ud fra det, der efter vores opfattelse må være det afgørende, at midlerne fortrinsvis anvendes til støtte af en kunstnerisk produktion.

Jeg forventer ikke på nogen måde, at ministeren i dag skal svare – det håber jeg da ikke, for så er det måske en afvisning – på de ting, jeg har nævnt, men jeg har syntes, at hovedopgaven ved debatten, hvis éns udgangspunkt som mit partis er, at vi fortsat gerne vil være med til at løse disse opgaver, må være at få en bred debat også i befolkningen om, hvorvidt der er ting i den nuværende lovgivning, der kunne bygges op og administreres på en anden måde med det formål at få en bredere forståelse for det, som vi synes er meget vigtigt, nemlig at vi har en fælles forpligtelse til at støtte kunsten.

Grethe Fenger Møller (KF):

Jeg vil også gerne takke ministeren for redegørelsen. Jeg er glad for, at folketinget som tidligere lovet får lejlighed til at få en principiel drøftelse af lovgivningen om Statens Kunstfond, inden der udarbejdes lovforslag om ændring af loven.

Ministeren siger i sin redegørelse, at det hører med til statens ansvar at sørge for, at vor kulturarv bevares og holdes levende på en så-

dan måde, at vi ikke overskærer forbindelsen til fortiden, den fortid, der gør os til en nation og et folk med identitet.

Vi er glade for, at ministeren mener, at vi har en national kultur, og dermed også indirekte bl. a. tager afstand fra de bemærkninger, der findes i redegørelsen fra kulturministeriets arbejdsgruppe om billeder af børnekunsten, hvoraf det fremgår, at der ikke findes en enhedskultur i det nuværende samfund, og hvori der står, at »splittelse og kamp er med andre ord blandt de vigtige forudsætninger, som en sammenhængende kulturudvikling for børneområdet ikke kan tillade sig at se bort fra.«

Vi kan også tilslutte os ministerens udtalelse om, at et land ikke kan leve eller bestå på sin fortid, og at staten derfor også har et ansvar for, at kunst til stadighed kan skabes.

En aktiv kulturpolitik kan bidrage til, at vi kan videreføre en selvstændig dansk kunst. Offentlig støtte skal virke som igangsætter af kunstnerisk produktion og kulturel udfoldelse, så kunsten kan eksistere og udvikle sig frit.

Målet må være at sikre kunstnerens fulde frihed, at åbne kunsten for et stadig større publikum, at skabe bedre kontakt mellem brugerne, dvs. befolkningen, og kunstneren.

Kulturlivet skal udfolde sig frit, og staten må respektere den bedømmelses- og udvælgelsesproces, der finder sted i et frit, ikke-centraliseret kulturliv. Vi mener, at den økonomiske støtte skal ydes til kunstværket i stedet for til kunstneren som person. En støtte til værket i alle dets former åbner sammen med en bedre kunstforståelse i befolkningen mulighed for, at støtten til kunstnerne efterhånden kan blive overflødig. En støtte til værket er således ikke en socialt betinget foranstaltning, men et udtryk for, at det offentlige erkender sin opgave som forbruger af kunst.

Det konservative folkeparti har en meget positiv opfattelse af kunstens betydning for det enkelte menneske. Kunsten er med til at skabe trivsel, men den er efter vor opfattelse også med til at skabe det enkelte menneskes identitet. Vor kulturarv lærer os noget om vort lands fortid, om, hvor vi kommer fra. Den moderne kunst lærer os noget om os selv, om det samfund, vi lever i, og om, hvilke tanker og bevægelser der rører sig i dette.

Det konservative folkeparti stod bag hele kunstlovgivningen. Vi håber, at vi fortsat kan stå bag den, men det kræver naturligvis, at vi